

**Escoles
Laietània**

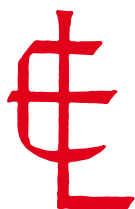
(1953-1995)

Els pares entren a l'aula

Julià Vilar Herms

Escola Laietània

(Publicat a la revista "*Guix*" 1983)

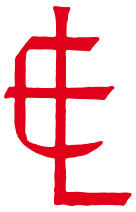

**Escoles
Laietània**

(1953-1995)

ÍNDEX

Una trucada telefònica	1
Un pare amb 30 nens de 3r d'EGB!.....	2
Els pares es reuneixen	3
Valoració de l'experiència	4
Comissió de pares i mares col·laboradors a l'aula	4
Comissió de col·laboració en les festes de l'escola.....	4
Altres comissions	4
Col·laboradors Pedagògics diversos	4

Escoles
Laietània
(1953-1995)

Una trucada telefònica

Avui és dimarts. Un dia més de la setmana, podríem pensar. Però per als alumnes dels Cicles Inicial i Mitjà d'EGB de l'Escola Laietània és un dia diferent: a la tarda, de les tres a tres quarts de cinc, vindran els pares i les mares a la classe. Com que aquesta incidència en la jornada habitual es va repetint tots els dimarts del curs, els nois i les noies ja ho esperen amb delit. A més, el mestre els ha informat prèviament de quin tema o activitat faran amb els pares i, després de l'allau de preguntes i expressions admiratives o d'ignorància de la quitxalla, ha hagut d'usar totes les habilitats persuasives per tornar a la feina de la classe.

Uns dies abans, a diferents domicilis de famílies de l'Escola, s'ha rebut una trucada telefònica insòlita. En principi, diu que és de part de la Comissió de Pares i Mares Col·laboradors de la Pedagogia Operatòria de l'Escola.

— De part de qui vol dir? Respon una mica estranyat el pare en qüestió.

— Bé, t'ho explicaré d'una altra manera. ¿Oi que tu et vas oferir per venir una tarda a l'Escola, per explicar als alumnes alguna experiència professional teva?— La veu de l'altra punta del fil aclareix així la situació.

— Si, ara recordo que hem diguéreu que ja em telefonaríeu— el pare ha recordat de sobte el seu compromís i se sent atrapat...

— Que podries venir a una classe el proper dimarts a la tarda?

— Aquest dimarts? Espera, deixa'm mirar l'agenda —diu el pare— Vegem... Si, però a les cinc hauria de poder marxar sens falta.

— No hi ha problema, això és de les tres a tres quarts de cinc de la tarda. Hi podem comptar, doncs?

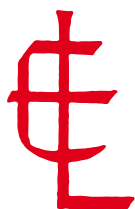
— Si, però què els explicaré als alumnes? La meva feina de comerciant no crec que els interessi —diu el pare amoïnats i veient-se la pedregada a sobre.

— També els pots explicar una altra activitat, home. No vas dir que feies alta muntanya? —insinua amb dissimulació la veu de la Comissió.

— Ah, si! Això està més bé, puc explicar moltes excursions. Portaré tot l'equip d'escalada, a més —el pare comença a veure-hi la llum— també tinc un munt de diapositives, i quan no sàpiga què fer els endollo el projector. Però tot això com ho preparo? —continua el pare un xic espantat encara.

— Mira, truca a l'Escola i el mestre que coordina aquestes activitats ja t'ajudarà a organitzar-ho. No tinguis por que d'aquesta en sortiràs viu —la mare de la Comissió que parla ja ha passat per aquest tràngol d'entrar a l'aula, naturalment.— Així, doncs, d'acord? Aniràs a una classe de 3r. d'EGB. Fins dimarts.

— Bé, bé, d'acord. Adéu —El pare penja el telèfon i es posa les mans al cap

Escoles
Laietània

(1953-1995)

Un pare amb 30 nens de 3r d'EGB!

Dimarts a les tres de la tarda. Els alumnes de la classe de 3r. d'EGB obren uns ulls com taronges quan veuen que, per la porta, apareix un pare carregat amb una motxilla immensa, amb moltes cordes, escales de corda, d'alumini, piolet, bosses de lona, un projector de diapositives, etc. La mestra el saluda i l'ajuda a entrar tot el material.

La mestra després de presentar el pare i recomanar als alumnes l'interès d'allò que faran, surt de la classe per trobar-se amb altres mestres dels curs paral·lel (el qual també té algun pare o mare a la classe) per tal de treballar aspectes de la programació i de l'aprenentatge. A tres quarts de cinc tornarà a la classe.

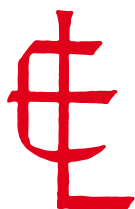
De sobte, el pare escalador es troba sol davant de 30 alumnes que se'l miren de fit a fit. El rellotge sembla que s'hagi aturat. Però el pare obre la motxilla i treu un parell de botes molt fermes. Els alumnes demanen si es poden apropar per a veure-les més bé. Quan el pare diu que si, en un instant es forma una rotllana d'alumnes al seu voltant. Ai, mare! Pensa el pare... Però la mainada comença a fer preguntes sobre tot allò que estan veient. La motxilla és com un bagul ple de coses fantàstiques: bagues, claus, mosquetons, anelles, mitjons, guants, manyoples, ulleres... Un nen ha agafat una bossa i ha tret un fantàstic casc —de què és? Que és de miner? —pregunta—... no, home, no és de motorista —diu un altre—... Apa, que és massa petit!...

Lavors el pare, fent ús d'una estratègia que algú li ha indicat abans, agafa tot el material i tancant-lo a la motxilla diu una mica seriós:

—Si no hi ha una mica de calma, me'n vaig.

Un cop restablert l'ordre, el pare comença a explicar perquè serveix cadascun dels elements per escalar la roca o el glaç. Va deixant aquests materials de mica en mica els nois i noies perquè l'observin bé.

Després de repassar fins l'últim estri que ha portat el pare —ja que els alumnes no han deixat de preguntar ni de comprovar fascinats tot allò que els cridava l'atenció (fins i tot el casc d'escalada conflictiu...)— s'ha passat a la sessió de diapositives. Altra vegada moviment: cadires amunt i avall, tancar persianes, un voluntari que vagi a buscar un cable elèctric d'allargar (ha costat una mica que no hi anessin cinc o sis), etc. De nou el pare que aconsegueix de posar ordre. Davant, a la pantalla, es desgranen unes fotografies meravelloses: roques, parets de gel, companys de cordada, ràpels, etc. i els alumnes pregunten, comprovant que ja identifiquen allò que abans han vist. Alguns alumnes se'ls posen els cabells de punta escoltant les aventures que el pare va explicant tot comentant les fotografies. El silenci és total.

**Escoles
Laietània**

(1953-1995)

S'acaben les diapositives, i el pare té una idea brillant: encordar els alumnes en grups de deu i fer una excursió pel pati de l'Escola.

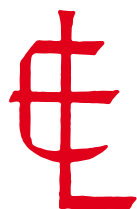
La iniciativa és rebuda pels alumnes amb molta alegria i excitació. Però quan anaven a sortir, va arribar la mestra a la classe... Oh! Ja eren tres quarts de cinc! Els alumnes s'acomiaten del pare dient-li que torni un altre dia perquè els ha agradat molt. El pare confessa a la mestra que s'ho havia passat molt bé i que se li havia fet curta la tarda, malgrat haver-se atabalat alguns moments.

Els pares es reuneixen

A la sortida es troben dos pares i dues mares que avui han estat a classes diferents. Tots expliquen la seva experiència. El pare escalador recorda el seu compromís de les cinc de la tarda i li sap greu no poder-se quedar una estona més per continuar la reunió amb els pares i mares de la Comissió i amb el mestre coordinador. Però finalment ho arregla per telèfon i es queda.

La reunió serveix per intercanviar les vivències que han tingut amb els nens i nenes. Es comenta allò que cadascun ha explicat i com els hi ha anat: a uns, molt bé, a d'altres, no tant, però en definitiva tots pensen que ha estat interessant. També fan preguntes sobre aspectes que han observat dels alumnes: si aquest vol ésser sempre protagonista, si aquell no ha obert la boca, si un grupet era molt entremaliat, etc. Tot això i més es va manifestant durant 30 minuts aproximadament. Finalment cadascun dels pares que han participat aquesta tarda omple una fitxa indicant el tema que ha tractat, la classe on ha estat, la data i a continuació fa una petita explicació de com ha desenvolupat el tema i quines dificultats s'ha trobat.

L'endemà, la mestra o el mestre, fa unes preguntes per escrit als seus alumnes sobre allò que varen fer amb els pares. Es tracta d'esbrinar fins a quin punt s'han assabentat de tot el que han vist i sentit. Darrera del full poden fer un dibuix d'allò que més els ha agradat. I, normalment, podem observar com el grau d'informació que els alumnes han captat és força gran. Aquests treballs els fem arribar als pares que han vingut a la classe perquè vegin de quina manera han estat interpretats pels nens i s'adonin que la seva actuació a la classe ha esdevingut una eina útil per a la formació dels seus fills i filles.

Escoles
Laietània

(1953-1995)

Valoració de l'experiència

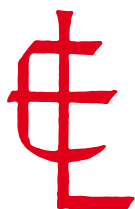
Davant d'aquesta experiència caldria preguntar-nos quina incidència va tenir realment en la vida de l'Escola. Per això serà important reflexionar sobre les seves limitacions i, també, sobre les fites que es van poder assolir.

Com a limitacions assenyalarem les següents:

- Dificultat dels pares per sortir de la seva feina i venir una tarda a l'Escola. Sovint s'havien de suprimir «tardes de pares» per aquest motiu.
- El grup de pares i mares que coordinava l'experiència havia de perdre moltes hores al telèfon per poder establir les connexions amb les famílies que hi havien de participar. Això, a la llarga, va desgastar el seu entusiasme.
- Desànim d'alguns pares a causa de fracassos relatius (des de la seva òptica) respecte a l'ordre amb els alumnes d'alguna classe. Fins i tot s'havien tret conclusions negatives en generalitzar els conflictes d'ordre que havien tingut, amb la dinàmica normal de la classe portada per la mestra. Si els alumnes es portaven malament, deien alguns, era perquè a l'Escola amb el mestre tenien també la mateixa actitud.
- Per manca de temps i dificultats de coordinació, els temes que desenvolupaven els pares no es van poder vertebrar dins la programació dels diferents cursos. D'aquesta manera les «tardes de pares» van quedar com unes activitats isolades que es feien els dimarts. L'activitat formativa dels pares no tenia res a veure amb el treball que duïen a terme els mestres, llevat de poquíssimes excepcions.
- El temps dedicat a la reflexió amb els pares sobre les seves experiències no va ser suficient. A ser difícil disposar de més hores per part de tots. Hauria estat, però, una bona eina d'integració dels pares en el projecte educatiu de l'Escola, sobretot a partir del contacte directe d'aquests amb els alumnes i els seus problemes.

D'altra banda, es varen aconseguir objectius molt interessants com:

- Els pares eren capaços d'ensenyar coses interessants als alumnes, coses que a casa encara no havien explicat als seus fills. Això va fer variar moltes conductes familiars, tant per part dels pares, com dels fills.
- Una vegada a la setmana, el món de fora l'escola entrava a les aules i enriqueixia la formació dels alumnes. El nen i la nena establien una comunicació amb la realitat més propera d'una manera motivadora i engrescadora.
- Els alumnes eren capaços d'aprendre allò que els interessava, a pesar de l'aparent desordre que havia regnat mentre el pare o la mare estava a la classe. Que els nens aprenguin no depèn del silenci absolut ni de la quietud

**Escoles
Laietània**

(1953-1995)

d'aquests, cal, per sobre de tot, desvetllar l'interès. Aquest aspecte era una veritable sorpresa per als pares quan, el dia següent, observaven les respostes dels alumnes.

- Les estades dels pares van provocar un munt de visites interessants a fàbriques, laboratoris, tallers, botigues, etc., llocs de treball dels pares que venien a les aules.
- Es trencava la distància establerta normalment entre pares i mestres veient, tant els uns com els altres, la feina que eren capaços de fer ambdós.

Com a conclusió, podríem dir que la riquesa de contactes humans entre pares i Escola i la gran aflluència de temes vius que els pares han aportat als alumnes, ja han estat prou importants com per a repetir l'experiència. El que lamentem tots els que l'hem viscuda és que ja fa un any que s'ha paralitzat. Va durar des del curs 1975-76 fins el 1982-83, però esperem reprendre-la amb algunes modificacions sorgides de la inevitable avaluació entre pares i mestres.